

at bestille, at overveje, om ikke der kunde gøres nogle smaa Forandringer for at komme til en maaste lidt mindre korrekt, men mere letfattelig og mere praktisk Affattelse af disse Regler, saa at de bleve lettere forstaaelige for Børgfolk. Med Hensyn til Bestemmelsen i § 8 er jeg enig med, saa vidt jeg ved, alle de ærede Talere, der have haft Ordet, i, at det vist vilde være hensigtsmæssigt, at man gif noget højere med de Beløb, der skulle fritages for Skat, henholdsvis 600 i Kjøbenhavn, 500 i Købstæderne og 400 i Landkommunerne. Er man ikke kommen under Eksistensminima med disse Beløb, saa er man lige derved, og det var vistnok hensigtsmæssigt, om man gif en lille Smule højere. Med Hensyn til Retten til Afkortning for Børneantallet er jeg ret uenig med Forslaget, idet jeg, naar der overhovedet skal sættes Grænser, egentlig vilde foretrække at begynde der, hvor Lovforslaget ender. I alt Fald, hvis man vil forhøje den almindelige Ret til Skattefrihed med 100 eller 200 Kr., vilde jeg foretrække, at man sagde, at for Mand og Hustru med et Børneantal af indtil tre og saa fremdeles, hvis der er flere Børn, saas Afkortning med 100 Kr. skattefri Indtægt for hvert Barn, men det at sige, at man har 100 Kr. skattefri for hvert Barn indtil tre, og at man derefter skal betale fuld Skat, selv om man har seks, ni, tolv eller atten Børn, tror jeg ikke gaar an. Det kan jeg ikke se nogen som helst Begrundelse for. Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (F. Boisen) var forleden Dag, da han havde Ordet, inde paa et Spørgsmaal, som jeg tror fortjener Overvejelse, nemlig om det ikke vilde være hensigtsmæssigt og praktisk at lade Indkomstansættelsen foregaa ligesom Formueansættelsen kun hvert tredje Aar. Jeg tror, det vilde være i visse Henseender meget hensigtsmæssigt, og der er jo ingen Tvivl om, at det vilde spare betydelige Udgifter og spare et ganske overordentligt stort Arbejde af hele det store Apparat, der skal sættes i Bevægelse for at faa Skatten paalignet. Det er jo en af den Slags Skatters Skavanter, at det Apparat, der skal til, og det Arbejde, der skal gøres for at faa Skatten paalignet, er saa overordentligt stort. Befolkningen er jo ikke saa absolut overvældende, selv om det gaar til et Par Hundrede Tusinde Kroner om Aaret; men der er jo en stor Mængde Menneſter, af hvilke der kræves et stort Arbejde, uden at der hdes dem noget som helst Bederlag derfor, nemlig samtlige Kommunalbestyrelser. De vilde komme til at trække Hovedlæsset ved Vigning saavel paa Indkomst som paa Formue, og jeg er tilbøjelig til at tro, at

det vilde være hensigtsmæssigt, om man gif til at foretage Vigningen i Forening hvert tredje Aar baade paa Indkomst og Formue, og saa ligner paa Grundlag af de foregaaende tre Aars Indkomst. Hvis man gør det, vil det maaste have nogen Vanskelighed ved at komme frem ad den Vej, som begge den højttærede Regerings Medlemmer i Saar vare inde paa, nemlig Benyttelsen af det samme Princip for Vigning i Kommunen, som her fastslaaes for Statsstaten. Jeg skal indrømme, det kan maaste have nogen Vanskelighed, men umuligt var det ikke for de fleste Kommuner at ligne ogsaa i Kommunen for tre Aar ad Gangen paa Grundlag af de sidst forløbne 3 Aars Indtægt. Jeg indrømmer imidlertid, at det kan have sine Skavanter, idet enkelte Statter vilde falde bort paa denne Maade. Men med Hensyn til hele dette Forhold, om man skal tilstræbe at komme hen til en Benyttelse af Statsstatens Vigningsmaade til Vigning ogsaa af Kommunefakten, har jeg nogen Tvivl. Det kan erkendes, at det har sine Fordele, om man kom til et rationelt Vigningsystem, men jeg er tilbøjelig til at tro, at der ikke endnu er et almindeligt Ønske i Befolkningen om at komme bort fra Formue- og Lejlighedsstaten. Jeg vil i alt Fald endnu ikke være med til at flaa den ihjel, det maatte efter mit Skøn kun være forsvarligt at give Kommunerne Ret til, hvis de ønskede det, at ligne paa den ene eller den anden Maade. Men det skal jeg indrømme, at man da kom ind paa en Række Spørgsmaal med Hensyn til Kontrollen med Vigningen og Amtsrådets overordnede Myndighed o. s. v., der kan række ret vidt, og som jeg ikke her skal spille Tiden med at omtale nærmere.

Et Hovedpunkt i selve Lovforslaget, som jeg tror alle ærede Medlemmer, der have haft Ordet, have været inde paa — hvad der er ganske naturligt — er Spørgsmaalet om den tvungne Selvangivelse. Jeg maa sige, at jeg der har mine store Tvivl. Jeg ser godt, at det maaste, men ogsaa kun maaste, vil blive nogen Lettelse for de Vigningsmyndigheder, der skulle paaligne Stat-ten, hvis man har Bestemmelsen om tvungen Selvangivelse, og det er ogsaa muligt og sandsynligt, at det vil bringe nogle flere Penge i Kassen, men jeg tror ikke, man der kan benytte den preussiske Maalestof, fordi — det tør vi vel nok sige uden Forlejnelse enten for den ene eller den anden Nation — den danske Nation ikke er saa disciplineret som den preussiske, og navnlig den preussiske nulevende Generation, der har været unge Menneſter i Preussens store